

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 25 lipca 2017r. Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej zasądził od W. S. na rzecz G. C., A. Z. i A. G. łącznie kwotę 2411,60 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 27 października 2015 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek nie może przekroczyć w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie i oddalił powództwo w pozostałej części.

Nadto Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 493,66 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa w zakresie oddalającym powództwo o kwotę 901,04 złote i z zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Skarżący zarzucili rozstrzygnięciu:

1.naruszenie prawa materialnego tj.

a) art. 385¹ k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i w efekcie nieprawidłowe przyjęcie, że postanowienia umowy pożyczki gotówkowej z dnia 3 listopada 2014 r. dotyczące zabezpieczenia pożyczki poprzez przystąpienie przez pozwanego do umowy ubezpieczenia są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco interes pozwanego, a tym samym nie wiążą strony pozwanej;

b) art. 720 § 1 k.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, iż pozwany jest zobowiązany do zwrotu kwoty pożyczki mniejszej, a nie takiej samej jaką otrzymał w wyniku zawartej w dniu 3 listopada 2014 r. umowy pożyczki;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, tj.:

art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że ustanowienie zabezpieczenia pożyczki poprzez przystąpienie pozwanego do umowy ubezpieczenia jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a także uznanie, że pozwany zobowiązany jest do spłaty mniejszej kwoty niż ta którą faktycznie otrzymał.

W konkluzji skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów dodatkowo kwoty 901,04 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 27 października 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zarzutom skarżących podniesionych w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ocena tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena materiału obwodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wskazał przyczyny, dla których nie dał wiary twierdzeniom powodów, że pozwana przystąpił do umowy ubezpieczenia. Ocena materiału obwodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w ramach swobody sądu.

Bezzasadne są zarzuty dotyczące naruszenia, w szczególności art. 720 § 1k.c. i art. 385¹ k.c.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie, pozwany zawarł z powodami umowę pożyczki (art. 720 § 1 k.c.) opiewającą na kwotę 3000 zł, która miała być spłacana od dnia 3 listopada 2014 roku do 30 listopada 2016 r. Na powyższą sumę składa się m.in. koszty prowizji 200 zł oraz koszty ubezpieczenia w wysokości 816 zł. Zgodnie z treścią umowy ubezpieczenie pożyczki stanowiło warunek udzielenia pożyczki. W umowie przewidziano również koszt czynności windykacyjnych 150 zł oraz każdorazowe wezwanie do zapłaty 20 zł.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek krótkoterminowych i przy zawieraniu umów posługiwała się wzorcami umownymi. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie brak było podstaw do obciążania pozwanego kwotą 816 złotych z tytułu umowy ubezpieczenia umowy pożyczki.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji i w tym zakresie, że powyższe postanowienia należy uznać za niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowe postanowienia umowne zostały zastrzeżone w sposób i wysokości znacznie przekraczającej możliwą do przyjęcia bez zarzutu dotyczącego naruszenia zasad współzycia społecznego granicę. Koszt ubezpieczenia wyniósł niemal 1/3 kwoty otrzymanej z tytułu pożyczki, zaś ustanowienie zabezpieczenia pożyczki warunkowało jej uruchomienie (§ 11 umowy).

Również niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny przedstawionego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że ustanowienie zabezpieczenia pożyczki poprzez przystąpienie pozwanego do umowy ubezpieczenia jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a także uznanie, że pozwany zobowiązany jest do spłaty mniejszej kwoty niż ta którą faktycznie otrzymał.

W tym stanie rzeczy zdaniem Sądu Okręgowego, apelacja strony powodowej jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.